

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	8
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ.....	12
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	16
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	17
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	20
UCHWAŁA IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	22

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 48/14

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku, o którym mowa w art. 33 ust. 3 p.g.k. wnioskodawcą w postępowaniu sądowym o rozgraniczenie jest strona postępowania administracyjnego, która żąda przekazania sprawy sądowi, niezadowolona z ustalenia przebiegu granicy, czy też strona, na której wniosek wszczęto administracyjne postępowanie rozgraniczeniowe?”

III CZP 49/14

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy za źródło szkody przedwojennych właścicieli nieruchomości objętej działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) może być uznana – zgodnie z art. 160 § 1 k.p.a. i art. 361 § 1 k.c. – wydana z naruszeniem prawa decyzja zezwalająca na sprzedaż lokalu w budynku posadowionym na tej nieruchomości, poprzedzona wydaniem nieważnej decyzji o odmowie przyznania własności czasowej, czy też źródłem tej szkody jest wyłącznie wadliwa decyzja o odmowie przyznania własności czasowej?”

III CZP 50/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Radomiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy skład sądu, w którym orzekał sędzia przeniesiony na inne stanowisko służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 z późn. zm.), w sytuacji, gdy decyzję o jego przeniesieniu podpisał Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości działający z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, jest sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.?”

III CZP 51/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy w świetle art. 386 § 5 k.p.c., w przypadku uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, rozpoznanie sprawy przez sąd pierwszej instancji w innym składzie, oznacza wyłączenie z tego składu jedynie tego sędziego, który brał udział w wydaniu uchylonego wyroku sądu pierwszej instancji, czy także wyłączenie sędziego, przed którym toczyło się w części postępowanie w sprawie, ale który nie brał udziału w wydaniu uchylonego orzeczenia?”

2. Czy skutkiem wynikającym z art. 397 pkt. 4 k.p.c. objęte jest na gruncie art. 386 § 5 k.p.c. zasiadanie w składzie sądu przy ponownym rozpoznaniu sprawy sędziego, który nie brał udziału w wydaniu uchylonego orzeczenia, ale który prowadził postępowanie rozpoznawcze?”

III CZP 52/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 3 ust. 2 ustawy z 7 września 2007 r. o ujawnieniu w księgach wieczystych prawa własności nieruchomości Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 191, poz. 1365 z późn. zm.) stanowi podstawę do rozpoznania wniosku Skarbu Państwa o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez Skarb Państwa na podstawie art. 34 ust. 1 dekretu z 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. Nr 13, poz. 87 z późn. zm.) w trybie postępowania nieprocesowego, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie, czy zachowanie przez wnioskodawcę terminu określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z 7 września 2007 r. ma znaczenie dla trybu postępowania, w którym żądanie tego rodzaju podlega rozpoznaniu?”

III CZP 53/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy jest możliwym uwzględnienie powództwa, którym powód domaga się zasądzenia na jego rzecz odsetek w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, w tym za okres po dniu wydania wyroku?”

III CZP 54/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Radomiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy roszczenie o zapłatę chesnego przez studenta niepaństwowej szkoły wyższej powstałe na podstawie umowy zawartej w oparciu o ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2012 r. poz. 572) przedawnia się w terminie 2 lat przewidzianych w art. 751 pkt 2 k.c. dla roszczeń z tytułu nauki, czy w terminie 3 lat przewidzianym w art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej?”

III CZP 55/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy w świetle art. 386 § 5 k.p.c., w przypadku uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, rozpoznanie sprawy przez sąd pierwszej instancji w innym składzie, oznacza wyłączenie z tego składu jedynie tego sędziego, który brał udział w wydaniu uchylonego wyroku sądu pierwszej instancji, czy także wyłączenie sędziego, przed którym toczyło się w części postępowanie w sprawie, ale który nie brał udziału w wydaniu uchylonego orzeczenia?”

2. Czy skutkiem wynikającym z art. 397 pkt. 4 k.p.c. objęte jest na gruncie art. 386 § 5 k.p.c. zasiadanie w składzie sądu przy ponownym rozpoznaniu sprawy sędziego, który nie brał udziału w wydaniu uchylonego orzeczenia, ale który prowadził postępowanie rozpoznawcze?”

III CZP 56/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w postępowaniu rejestrowym o wykreślenie z rejestru upadłego (spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) syndyk, który złożył wniosek o wykreślenie na podstawie art. 289 § 1 zd. 2 k.s.h. w zw. z art. 649³ § 1 k.p.c., jest uczestnikiem tego postępowania?

W przypadku pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie:

Czy syndyk, który złożył wniosek o wykreślenie z rejestru upadłego (spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) ma interes w zaskarżeniu orzeczenia zgodnego z jego wnioskiem, jeśli istnieje obiektywna potrzeba uchylecia takiego orzeczenia?”

III CZP 57/14

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy po wejściu w życie art. 1 ust. 22 w zw. z art. 9 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 4 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 233, poz. 1381) można ponownie wytoczyć powództwo, z zachowaniem skutków z art. 182¹ § 2 k.p.c. w zakresie uiszczonej przy pierwotnie wniesionym powództwie opłaty od pozwu, w sytuacji gdy do umorzenia pierwotnego postępowania doszło na podstawie art. 182¹ § 1 k.p.c., przed wejściem w życie ustawy nowelizacyjnej?”

III CZP 58/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bydgoszczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osoba wskazana w art. 4 ust. 8 Ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Spółdzielniach Mieszkaniowych (tj.: Dz. U. 2013 r., poz. 1222), która uiściła należność na rzecz Spółdzielni bez zastrzeżenia żądania jej zwrotu ani zakwestionowania jej wysokości, może następnie już po uiszczeniu zmienionej wysokości należności, w procesie wytoczonym Spółdzielni o zwrot uiszczonej kwoty z tytułu nienależnego świadczenia, kwestionować w tym procesie zasadność zmiany wysokości opłaty zgodnie ze wskazanym przepisem?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 14/14 – z dnia 14 maja 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

Odpowiedni dostęp do drogi publicznej (art. 145 § 1 k.c.) powinien obejmować także możliwość przejazdu pojazdów mechanicznych, chyba że nie uzasadniają tego potrzeby nieruchomości władnącej, konfiguracja granic, ukształtowanie terenu lub interes społeczno-gospodarczy.

III CZP 18/14 – z dnia 14 maja 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy

Czynsz najmu i dzierżawy nieruchomości obciążonej hipoteką pobrany po ogłoszeniu upadłości zalicza się do sumy uzyskanej z likwidacji tej nieruchomości (art. 336 ust. 1 i 345 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, jedn. tekst: Dz. U. z 2012 r., poz. 1112 ze zm.), z której podlegają zaspokojeniu wierzytelności zabezpieczone hipoteką.

III CZP 19/14 – z dnia 14 maja 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu

Opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego związanego z prawem własności wyodrębnionego lokalu mieszkalnego powinna być wypowiedziana w całości wszystkim współwłaścicielom tego lokalu (art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce

nieruchomościami, jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.).

III CZP 88/13 – z dnia 15 maja 2014 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

Pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka i nadał jej moc zasady prawnej.

III CZP 20/14 – z dnia 30 maja 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie

W postępowaniu wszczętym po dniu wejścia w życie art. 139 § 1¹ k.p.c. pismo sądowe może zostać odebrane przez osobę upoważnioną na podstawie pełnomocnictwa pocztowego udzielonego przed dniem 3 maja 2012 r.

III CZP 21/14 – z dnia 30 maja 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy w sprawie, przedmiotem której jest aktualizacja opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, zainicjowana wypowiedzeniem dotychczasowej wysokości opłaty w dacie poprzedzającej nowelizację Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami dokonanej ustawą z dnia 28 listopada 2003 r., która weszła w życie w dniu 22 września 2004 r., oraz zaliczenie wartości nakładów poniesionych przez użytkownika wieczystego nieruchomości, Sąd orzeka na podstawie art. 77 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, w brzmieniu obowiązującym w

dacie zainicjowania postępowania aktualizacyjnego, czy też w oparciu o powyższy przepis w brzmieniu obowiązującym w dacie zamknięcia rozprawy?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 22/14 – z dnia 30 maja 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego w Warszawie

1. Nadając klauzulę wykonalności orzeczeniom sądów lub referendarzy sądowych wydanym w postępowaniach wszczętych przed dniem 7 lipca 2013 r. oraz ugodom sądowym zawartym w postępowaniach wszczętych przed tym dniem, w treści klauzuli wykonalności nie wskazuje się informacji objętych treścią § 2¹ rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (Dz. U. z 2012 r., poz. 443 ze zm. Dz. U. z 2013 r., poz. 859).

2. Odmówiono podjęcia uchwały w pozostałym zakresie.

W sprawach **III CZP 91/13**, **III CZP 94/13**, **III CZP 96/13**, **III CZP 97/13**, **III CZP 98/13**, **III CZP 100/13**, **III CZP 101/13**, **III CZP 105/13**, **III CZP 108/13**, **III CZP 116/13**, **III CZP 127/13** dotyczących składu sądu i przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe na podst. art. 75 § 2 pkt 1 w zw. z art. 75 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 427) – w dniu 14 maja 2014 r. postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

W sprawach **III CZP 1/14**, **III CZP 4/14**, **III CZP 5/14**, **III CZP 7/14**, **III CZP 11/14**, **III CZP 12/14**, **III CZP 13/14**, **III CZP 50/14**, **III CZP 92/13**, **III CZP 115/13**, **III CZP 118/13**, **III CZP 125/13**, **III CZP 129/13**, **III CZP**

130/13, III CZP 131/13, III CZP 134/13, III CZP 135/13, III CZP 136/13
dotyczących składu sądu i przeniesienia sędziego w dniu 23 maja
2014 r. postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

W sprawach **III CZP 106/13, III CZP 123/13** dotyczących składu
sądu i przeniesienia sędziego w dniu 30 maja 2014 r. postanowiono
odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

III CSK 311/13 – postanowienie z dnia 18 grudnia 2013 r.

Uzasadnienie podstaw kasacyjnych oraz wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno być zwarte, rzeczowe, jasne i emocjonalnie neutralne. Liczne, podnoszone ponad potrzebę zarzuty oraz rozwlekłe rozważania i argumenty, zajmujące wiele stron druku, powtarzane i akcentowane w wielu miejscach uzasadnienia, z reguły odbierają skardze kasacyjnej siłę przekonywania i osłabiają jej procesową skuteczność.

II CSK 251/13 – wyrok z dnia 23 stycznia 2014 r.

Artykuł 205 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104 ze zm.) nie ma – na podstawie art. 56 k.c. – zastosowania do umowy o dofinansowanie projektu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, zawartej przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

IV CSK 252/13 – postanowienie z dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd rozpoznający wniosek o wpis w księdze wieczystej uwzględnia fakty powszechnie znane oraz skutki prawne wynikające bezpośrednio ze źródeł powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 Konstytucji).

IV CNP 28/13 – wyrok z dnia 12 lutego 2014 r.

Właścicielowi nieruchomości, którego prawo zostało ograniczone wskutek nabycia przez zasiedzenie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu przez jej posiadacza, nie przysługuje roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie ze służebności za okres po dniu zasiedzenia.

IV CSK 365/13 – postanowienie z dnia 28 lutego 2014 r.

Zdolność sądowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wpisanej do rejestru sądowego, a nieprzerejestrowanej do Krajowego Rejestru Sądowego, obejmuje wyłącznie postępowanie o rejestrację spółki, a także postępowanie o zaspokojenie roszczeń spółki oraz przeciwko spółce (art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, Dz. U. Nr 121, poz. 770 ze zm.).

V CSK 203/13 – wyrok z dnia 6 marca 2014 r.

Zasada odpowiedzialności pozwanego, przesądzona w prawomocnym wyroku uwzględniającym część roszczenia, jest wiążąca w sprawie o zasądzenie pozostałej jego części.

IV CSK 437/13 – postanowienie z dnia 7 marca 2014 r.

Stwierdzenie na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm.) nieważności wyroku skazującego, w którym orzeczono przepadek mienia, powoduje

przywrócenie skazanemu tego mienia z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia stwierdzającego nieważność.

I CSK 47/13 – postanowienie z dnia 13 marca 2014 r.

Zmiana przez państwo obce charakteru posiadania nieruchomości oddanej mu na cele dyplomatyczne – z zależnego na samoistne – może nastąpić tylko za zgodą właściwego organu Rzeczypospolitej Polskiej albo w wyniku uzyskania przez państwo obce innego tytułu prawnego do władania nieruchomością, uzasadniającego taką zmianę.

I CSK 289/13 – postanowienie z dnia 13 marca 2014 r.

Dowód doręczenia decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o określeniu wysokości należności z tytułu składek, o odpowiedzialności osoby trzeciej lub o odpowiedzialności następcy prawnego (art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) może być podstawą ustanowienia i wpisu hipoteki przymusowej tylko wtedy, gdy w sposób niewątpliwy wskazuje, że doręczenie zostało dokonane prawidłowo.

Jeżeli dokonano doręczenia zastępczego, kognicja sądu wieczystoksięgowego nie obejmuje badania, czy adresat o nadejściu przesyłki wiedział i czy mógł ją odebrać.

III CSK 160/13 – wyrok z dnia 14 marca 2014 r.

Przy ocenie zachowania ujawniającego wolę dokonania czynności prawnej przez osobę prawną (art. 60 k.c.) należy uwzględnić nie tylko zachowanie osób powołanych z mocy ustawy do reprezen-

tacji, ale także innych osób upoważnionych do podejmowania czynności faktycznych i prawnych w imieniu i na rzecz tej osoby.

II CSK 290/13 – wyrok z dnia 20 marca 2014 r.

Postanowienie umowy dzierżawy przyznające dzierżawcy uprawnienie do jej przedłużenia na kolejne 30 letnie okresy jest nieważne (art. 695 § 1 w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c.).

II CSK 292/13 – wyrok z dnia 20 marca 2014 r.

Brak w umowie przedwstępnej zastrzeżenia o nieskorzystaniu przez uprawnionego z ustawowego prawa pierwokupu nieruchomości nie powoduje nieważności tej umowy.

V CSK 300/13 – wyrok z dnia 3 kwietnia 2014 r.

Podstawą powództwa o ustalenie istnienia (nieistnienia) stosunku prawnego wynikającego z uchwały rady nadzorczej spółki kapitałowej jest art. 189 k.p.c.

PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 16/14

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wobec treści art. 129b ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (j.t.: Dz. U z 2012 r., poz. 1137), po zmianie art. 17 § 3 k.p.w., z dniem 31 grudnia 2010 r. straż gminna (miejska) uzyskała uprawnienie oskarżyciela publicznego w ujawnionych w trakcie prowadzenia czynności wyjaśniających sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KK 247/13 – postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r.

W sytuacji, gdy uzyskano informację o istnieniu osoby najbliższej dla zmarłego pokrzywdzonego, jednak nie jest możliwe ustalenie jej miejsca pobytu i skuteczne doręczenie pism procesowych, w szczególności celem pouczenia jej o przysługujących uprawnieniach (art. 52 § 2 k.p.k.), ten stan rzeczy należy uznać za równoznaczny z „brakiem lub nieujawnieniem” osoby najbliższej w rozumieniu art. 52 § 1 *in fine* k.p.k., co z kolei uprawnia prokuratora do wykonywania praw pokrzywdzonego, w tym również do złożenia wniosku o ściganie w zakresie tzw. przestępstw wnioskowych.

IV KK 313/13 – wyrok z dnia 22 stycznia 2014 r.

Niemożność zrealizowania obowiązku pouczenia świadka o prawie do odmowy zeznań (art. 191 § 2 k.p.k.) nie stanowi przeszkody prawnej do odczytania i wykorzystania poprzednio złożonych przez tę osobę zeznań (art. 391 § 1 k.p.k.), gdy nie przysługiwało jej wtedy jeszcze uprawnienie z art. 182 k.p.k.

II KK 200/13 – wyrok z dnia 29 stycznia 2014 r.

W sytuacji, gdy ściganie przestępstwa popełnionego na szkodę osoby prawnej, w tym spółki akcyjnej, uzależnione jest od złożenia wniosku o ściganie, uprawnionym do złożenia takiego wniosku jest ujawniony pokrzywdzony działający poprzez swoje organy statutowe; w wypadku łącznej reprezentacji, złożenie wniosku tylko

przez jedną z uprawnionych osób, powoduje jego prawną bezskuteczność; brak ten może być jednak konwalidowany w toku dalszego postępowania, aż do chwili uprawomocnienia się orzeczenia.

III KO 82/13 – postanowienie z dnia 6 lutego 2014 r.

Niedopuszczalny jest wniosek o wznowienie – w oparciu o podstawę *propter nova* – prawomocnie zakończonego postępowania sądowego w przedmiocie dopuszczalności wydania osoby ściganej organom innego państwa, a więc wydania rozstrzygnięcia odnośnie dopuszczalności lub niedopuszczalności ekstradycji, jako że postanowienia w tej materii nie mają charakteru orzeczeń, do których odnosi się art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

I KZP 5/14 – postanowienie z dnia 30 kwietnia 2014 r.

Zawarte w art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) określenie „górną granicą ustawowego zagrożenia przewidziana za ten czyn” odnosi się do zagrożenia przewidzianego w sankcji przepisu określającego dany typ wykroczenia, a nie do górnej ustawowej granicy rodzaju kary przewidzianej w Kodeksie wykroczeń.

I KZP 6/14 – postanowienie z dnia 30 kwietnia 2014 r.

Wobec braku w art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) reguł zamiany kary ograniczenia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo, które według tej ustawy stanowi wykroczenie, gdy

odpowiedni przepis Kodeksu wykroczeń za określony czyn nie przewiduje tego rodzaju kary, orzeczona kara ograniczenia wolności nie może być zamieniona na inną karę przewidzianą za to wykroczenie; w konsekwencji prowadzi to do umorzenia postępowania wykonawczego w zakresie orzeczonej kary ograniczenia wolności.

**PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZ-
NYCH I SPRAW PUBLICZNYCH**

I PZP 4/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepisy art. 151¹ § 1-3 k.p. i art. 97 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654 ze zm.) w sytuacji, kiedy lekarzowi, który nie przepracował w okresie rozliczeniowym pełnej ilości godzin wymaganych do normalnego czasu pracy zgodnie z art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, z uwagi na udzielenie mu przez zakład opieki zdrowotnej w czasie normalnego czasu pracy w dni robocze, po dyżurach medycznych, stosownie do treści art. 97 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, okresów odpoczynku, a któremu wypłacono – za czas pełnienia dyżurów medycznych w zakresie, w jakim czas ten dopełnia ilość godzin normalnego czasu pracy – wynagrodzenie zasadnicze jak za normalny czas pracy oraz dodatki z tytułu dyżurów medycznych wyliczone zgodnie z treścią art. 151¹ § 1-3 k.p., uzasadniają wypłatę za ten czas dodatkowo wynagrodzenia liczonego według stawki zasadniczej wynagrodzenia dyżurowego?”

I UZP 1/14

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sędzia sądu powszechnego z tytułu zawartej umowy zlecenia podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r. poz. 1442)?”

**UCHWAŁA IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I
SPRAW PUBLICZNYCH**

I PZP 1/14 – z dnia 20 maja 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach:

„Czy bieg przedawnienia roszczenia o odszkodowanie z tytułu nierównego traktowania w zatrudnieniu, poprzez niedopuszczalne z punktu widzenia dyspozycji art. 18^{3c} § 1 k.p. zróżnicowanie wynagrodzenia pracowników wykonujących pracę jednakową lub jednakowej wartości, rozpoczyna się z dniem dowiedzenia się przez pracownika o stosowaniu przez pracodawcę w stosunku do niego tego rodzaju niedozwolonych praktyk, a w takim przypadku czy podlegają one przedawnieniu w odniesieniu do całej żądanej w oparciu o dyspozycję art. 18^{3d} k.p. kwoty, względnie czy przedawnienie roszczenia biegnie oddzielnie co do każdej z kwot jednomiesięcznego wynagrodzenia, niezależnie od daty dowiedzenia się pracownika o stosowaniu wobec niego dyskryminujących praktyk?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.